

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **IMPERA spol. s r.o.**, IČ: 16190378, se sídlem Dyjská 845/4, Praha 9, zastoupen Mgr. Petrem Ťopkem, advokátem, se sídlem Malátova 17, Praha 5, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.3.2011, č. j. MHMP-946119/2010/OOP-V-708/R-200/Pra,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále též „žalovaný“ nebo „odvolací orgán“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha Čakovice ze dne 20.10.2010, č. j. 4711/2010 ÚMČPČ (dále též jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl podle § 101 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o změně lhůty ke splnění povinnosti uložené žalobci rozhodnutím ze dne 5.1.2010, č. j. 00019/2010 ÚMČPČ ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 29.4.2010, č. j. MHMP-096390/2010/OOP-V-44/R-9/Pra (dále jen „sankční rozhodnutí“).

V odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací orgán po rekapitulaci předchozího řízení uvedl, že zákonné důvody pro vydání nového rozhodnutí jsou uvedeny v § 101 písm. c) správního řádu, jehož účelem je zejména odstranění tvrdosti původního rozhodnutí tím, že umožní změnit dodatečně lhůtu ke splnění povinnosti. Správní orgán I. stupně v řízení postupoval z moci úřední, a to zejména v zájmu žalobce, neboť mu svým rozhodnutím umožnil reálně splnit lhůtu ke zpracování projektu stanovenou sankčním rozhodnutím, která v době nabytí jeho právní moci již uplynula. S ohledem na tuto skutečnost změnil správní

orgán I. stupně i druhou stanovenou lhůtu, a to lhůtu k vlastní realizaci projektu. Důvodem pro vydání prvostupňového rozhodnutí tedy nebyla změna v právní moci sankčního rozhodnutí, ale skutečnost, že lhůta stanovená k plnění uplynula ještě před tím, než sankční rozhodnutí nabylo právní moci; z tohoto důvodu byla stanovena nová lhůta ke splnění povinnosti.

Žalovaný dále zdůraznil, že vydáním prvostupňového rozhodnutí se neruší sankční rozhodnutí, pouze se mění v části týkající se stanovených lhůt pro splnění povinnosti. Žalovaný tedy neshledal důvody pro změnu či zrušení prvostupňového rozhodnutí, odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba. Své námitky vyjádřil žalobce v následujících žalobních bodech:

V prvním žalobním bodu tvrdí žalobce, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Namítá zejména, že nebyly splněny podmínky pro vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. c) správního řádu. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí podle jeho názoru plyne, že bylo vydáno z důvodu posunutí data právní moci sankčního rozhodnutí. Tento závěr žalobce považuje za nesprávný, neboť sankční rozhodnutí nabylo právní moci dne 26.7.2010 a nemohlo se tak stát k jinému, dřívějšímu datu. Otázku právní moci rozhodnutí pak žalobce ani v obecné rovině nepovažuje za důvod pro vydání nového rozhodnutí, zvláště pak pouze ve vztahu k části rozhodnutí. Žalobce uvádí, že vada původního (sankčního) rozhodnutí nemůže být důvodem pro zahájení nového řízení podle § 101 písm. c) správního řádu. Je totiž nepřijatelné, aby procesní pochybení správního orgánu bylo důvodem pro vydání nového rozhodnutí a tento postup byl nadto vydáván za prospěšný žalobci, k odstranění tvrdosti sankčního rozhodnutí.

Ve druhém žalobním bodu namítá žalobce nicotnost prvostupňového rozhodnutí podle § 77 odst. 2 správního řádu, neboť nemohl být účastníkem správního řízení, které předcházelo vydání prvostupňového rozhodnutí, jelikož není vlastníkem pozemku, jehož se prvostupňové rozhodnutí týká; rozhodnutí je tak neuskutečnitelné.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na právní názor uvedený v odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že na něm trvá.

Městský soud v Praze rozhodl ve věci samé bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem neprojeвили nesouhlas (§ 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“).

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), přihlédl též k vadám, jež musí zkoumat z úřední povinnosti (§ 76 odst. 2 s.ř.s.). Při rozhodování vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu; dospěl při tom k závěru, že žaloba není důvodná.

V prvé řadě se soud zabýval *námitkou nicotnosti napadených rozhodnutí obsaženou ve druhém žalobním bodu*, neboť pokud by tato vada byla důvodná, již tato okolnost samotná by bez dalšího musela vést k vyslovení nicotnosti nebo ke zrušení napadených rozhodnutí, aniž by bylo možné se zabývat ostatními žalobními námitkami.

Teorie považuje za nicotný ten správní akt, který trpí vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Typicky jsou takovými vadami neexistence zákonného podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, nesmyslnost či neexistence vůle. Nicotnost nelze zhojit ani uplynutím času. Nicotný akt nikoho nezavazuje a nikdo jej není povinen respektovat, neboť mu nesvědčí presumpce správnosti (srov. Hendrych, D. a kol.: *Správní právo. Obecná část*. 5. vydání. C. H. Beck, Praha, 2003, s. 136-141).

K pojmu nicotnosti se opakovaně vyjádřil i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 12. 1. 2006, č. j. 1 Afs 6/2005 - 65 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde uvedl, že „*k nicotnosti je soud povinen hledět z úřední povinnosti. Vady, které způsobují nicotnost, jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislusnost rozhodujícího správního orgánu (nikoliv však pouhý nedostatek funkční příslusnosti), zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje (co není osobou v právním slova smyslu), nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (např. uložení povinnosti podle již zrušeného předpisu).*“

Právě popsané vady vyvolávající nicotnost správního aktu zdejší soud v případě žalobou napadených rozhodnutí neshledal.

Žalobce se institutu nicotnosti konkrétně dovolával ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu I. stupně; konkrétně námitku nicotnosti odvozuje od skutečnosti, že není vlastníkem pozemku, jehož se prvostupňové rozhodnutí týká. Takováto námitka je lichá.

Jak je zřejmé z obsahu tohoto rozhodnutí (a jak bylo uvedeno shora), prvostupňové rozhodnutí se nevztahuje k žádnému pozemku, v celém rozhodnutí nejsou žádné nemovitosti zmíněny. Z tohoto pohledu nemůže být tedy námitka úspěšnou.

Na okraj lze doplnit, že pokud žalobce svou námitkou mířil do obsahu výroku č. 4 sankčního rozhodnutí (resp. rozhodnutí správního orgánu I. stupně o uložení zmiňované sankce a konkrétně přiměřených náhradních opatření), nemůže se soud jeho námitkou v daném řízení zabývat. Předmětem soudního přezkumu není totiž sankční rozhodnutí, nýbrž rozhodnutí žalovaného ze dne 10.3.2011, č. j. MHMP-946119/2010/OOP-V-708/R-200/Pra potvrzující prvostupňové rozhodnutí vydané podle § 101 písm. c) správního řádu o změně lhůty ke splnění povinnosti uložené žalobci sankčním rozhodnutím.

Pro úplnost soud připomíná skutečnost, která je známa oběma účastníkům (a tato skutečnost vyplývá i ze správního spisu), že sankčním rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta za spáchání správních deliktů podle § 88 odst. 1 písm. c) a § 88 odst. 2 písm. b) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Výrokem č. 4 pak správní orgán žalobci uložil přiměřená náhradní opatření k nápravě ve smyslu § 86 odst. 2 téhož zákona a stanovil k jejich splnění lhůtu, jednak lhůtu pro zpracování projektu do 31.5.2010 a jednak lhůtu do 30.11.2010 pro vlastní realizaci opatření. Sankční rozhodnutí nabylo po provedeném

odvolacím řízení právní moci dne 26.7.2010. Následně bylo sankční rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu z 23.2.2012, č. j. 1 As 6/2012 – 47 (v právní moci dnem 26.3.2012).

Soud považuje za podstatné na tomto místě připomenout znění § 75 odst. 1 s.ř.s., který stanoví, že „*při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*“ Z tohoto důvodu nemůže mít žádný vliv na nynější rozhodnutí soudu skutečnost, že sankční rozhodnutí bylo pravomocně zrušeno citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp.zn. 1 As 6/2012, a to i přesto, že napadené rozhodnutí je bez sankčního rozhodnutí samostatně nevykonatelné.

Lze tedy vyslovit první dílčí závěr, a sice že napadená rozhodnutí nebyla Městským soudem v Praze shledána nicotnými.

Úspěšnou neshledal soud žalobu ani *ve vztahu k prvnímu žalobnímu bodu*, v němž žalobce dovolává nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

Žalobce svou argumentaci zaměřil k otázce splnění podmínek pro vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. c) správního řádu. Uvedené ustanovení umožňuje vydat nové rozhodnutí, resp. provést nové řízení v situaci, v níž „*nové rozhodnutí z vážných důvodů dodatečně stanoví nebo změní [...] lhůtu ke splnění povinnosti [...]*“. Omezením pro správní orgán je pak § 102 odst. 2 správního řádu, podle něhož „*v novém řízení správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře.*“ Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že za vážný důvod k vydání nového rozhodnutí považovaly skutečnost, že lhůty ke splnění povinnosti obsažené v sankčním rozhodnutí uplynuly dříve, než nastala právní moc tohoto rozhodnutí. Smyslem nového rozhodnutí tedy bylo, aby žalobce mohl uloženou povinnost splnit dobrovolně ve stanovené lhůtě. Pokud pak jde o ochranu práv nabytých v dobré víře, žalobce neuvádí, že by na nich byl jakkoliv zkrácen. Soud pak též neshledal žádné pochybení správních orgánů v tomto směru; ze samotné podstaty věci (stanovení delší lhůty ke splnění v sankčním řízení) je zásah do práv nabytých v dobré víře obtížně představitelný.

Jak již vyložil zdejší soud v rozsudku z 13.2.2007, č. j. 11 Ca 294/2006 – 30 (publ. pod 1229/2007 Sb.NSS), „*Ustanovení § 101 písm. c) správního řádu z roku 2004 umožňuje správnímu orgánu novým rozhodnutím z vážných důvodů dodatečně stanovit nebo změnit lhůtu ke splnění povinnosti, stanoví-li tuto možnost zákon. Toto ustanovení tak slouží zejména k odstranění tvrdosti původního rozhodnutí a umožňuje dodatečně změnit lhůtu ke splnění povinnosti. Bezprostředně tak souvisí s § 68 odst. 2 správního řádu, podle kterého výroková část rozhodnutí obsahuje mimo jiné lhůtu ke splnění povinnosti, která se rozhodnutím ukládá, popřípadě též jiné údaje potřebné k řádnému splnění této povinnosti. Takovým novým rozhodnutím o změně lhůty k vycestování nemění a ani nemůže měnit obsah výrokové části rozhodnutí, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území České republiky.*“ Pokud soud uvedené vztáhne na posuzovanou věc, pak je zřejmé, že povinnost stanovená žalobci ve výroku č. 4 sankčního rozhodnutí, tj. povinnost k přijetí přiměřených náhradních opatření k nápravě, se napadeným rozhodnutím nijak nezměnila a správní orgán pouze stanovil novou lhůtu k jejímu splnění.

Žalobce se mylí, pokud se domnívá, že správní orgány vydaly svá rozhodnutí z důvodu, že se „změnila právní moc“ sankčního rozhodnutí. Takový závěr je v rozporu s obsahem napadených rozhodnutí. Neboť soud dospěl k závěru, že v daném případě byly splněny podmínky pro vydání nového rozhodnutí ve smyslu § 101 písm. c) správního řádu, neshledal ani tuto žalobní námitku důvodnou.

Z výše uvedených důvodů tedy Městský soud v Praze uzavírá, že neshledal důvody pro prohlášení rozhodnutí za nicotné a v žalobě obsažené námitky nejsou důvodné, žaloba byla proto podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta, neboť nebyla důvodná.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovanému správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch, nevznikly žádné náklady, které by převyšovaly náklady jeho běžné úřední činnosti, proto mu jejich náhradu soud nepřiznal. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto na náhradu nákladů řízení nemá právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. března 2014

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Jana Jeklová